

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Dominiki H.
przeciwko Pawłowi i Wojciechowi N. o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 czerwca 2011 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 24 września 2010 r.,

- 1. odrzuca zażalenie Pawła N.;**
- 2. oddala zażalenie Wojciecha N.;**
- 3. przyznaje radcy prawnej Monice G., od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł powiększoną o stawkę podatku od towaru i usług - tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem, zawartym w punkcie drugim wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 września 2010 r., zasądzono od pozwanych Pawła i Wojciecha N. solidarnie na rzecz powódki Dominiki H. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

W zażaleniu pozwani zarzucili naruszenia art. 102 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 109 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należało ocenić dopuszczalność wniesionego zażalenia.

Zaskarżone postanowienie zawarte zostało w wyroku ogłoszonym po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 września 2010 r. Zgodnie z art. 394 § 2 k.p.c. mającym z mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. odpowiednie zastosowanie w postępowaniu toczącym się na skutek zażalenia przed Sądem Najwyższym, termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie – od ogłoszenia postanowienia.

Pozwany Paweł N. nie złożył wniosku o doręczenie zaskarżonego postanowienia. Wobec tego, termin do wniesienia zażalenia w jego przypadku rozpoczął bieg w dniu 24 września 2010 r. i upłynął w dniu 1 października 2010 r. Zażalenie wniesione w jego imieniu w dniu 21 grudnia 2010 r. podlegało zatem odrzuceniu, jako wniesione po upływie terminu (art. 373 w zw. z art. 394¹ § 3 i 398²¹ k.p.c.).

Pozwany Wojciech N. zażądał doręczenia wyroku wydanego w dniu 24 września 2010 r. wraz z uzasadnieniem, a następnie w terminie przepisany do wniesienia zażalenia wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, któremu doręczono odpis wyroku. Dlatego należało uznać, że zażalenie w jego imieniu zostało wniesione w terminie (art. 124 § 2 k.p.c.).

Zażalenie Wojciecha N. okazało się nieuzasadnione.

W wypadkach szczególnie uzasadnionych, na podstawie art. 102 k.p.c., sąd może zasądzić od strony przegrywającej część kosztów procesu albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. W orzecznictwie precyzuje się pojęcie „wypadku szczególnie uzasadnionego”, tym niemniej ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

Chociaż kwestia trafności i zasadności skorzystania lub nieskorzystania z tego uprawnienia podlega, co do zasady, kontroli instancyjnej, to jednak ewentualna zmiana zaskarżonego postanowienia o kosztach powinna ograniczać się do sytuacji wyjątkowych (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 3 grudnia 2007 r., I CZ 110/07 nie publ. i z dnia 1 października 2010, I CZ 142/10 nie publ.).

W uzasadnieniu wniesionego zażalenia nie zostały przedstawione okoliczności i argumenty, które usprawiedliwiałyby wniosek o zastosowanie art. 102 k.p.c. Z oświadczenia, które pozwany złożył do akt sprawy wynika, że osiąga on stały miesięczny dochód w wysokości 1565,92 zł. Nie znajduje się zatem w sytuacji majątkowej, która nie pozwala na poniesienie przez niego kosztów postępowania w wysokości określonej w zaskarżonym postanowieniu. Nie można też podzielić zarzutu naruszenia art. 109 § 2 k.p.c. W zażaleniu nie wskazano na okoliczności, które mogłyby o tym świadczyć.

Z przytoczonych względów zażalenie należało oddalić (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).